

ха на двора и гледаха къмъ полето. И Аго погледна нататъкъ: видѣ каруцитѣ, чу пѣснитѣ. Василена бѣше заминала.

Гологлавъ, само по една аба, Аго се повърна и се спусна да бѣга подиръ каруцитѣ. Като нѣкое куче, което е изгубило господаря си, той попоглеждаше дълбокитѣ дири, оставени отъ колелетата, и все тичаше напредъ.